

[Erik Eriksen.]

Jeg takker den højtærede statsminister for hans tilsagn om, at der ikke skulle være noget i vejen for, at vi på en eller anden måde fandt frem til en undersøgelse af effektiviteten i udenrigstjenesten med henblik på at gøre det muligt at hjælpe erhvervs-livet i større udstrækning, end det sker i dag.

Den højtærede statsminister svarede på mit spørgsmål om, hvad han havde ment med at nævne ansvarsbevidstheden hos det radikale venstre i sin 1. maj-tale, at han havde ikke noget imod at stryge kasketten og hilse til begge sider. Det er klart, at når så fornem en mand gør det, bliver jeg dybt rørt, og jeg takker for den ære, der således er overgået mig og mit parti i dag. Det er den slags ting, man ikke sådan uden videre glemmer. Da den højtærede minister kom til sin udtalelse om de perspektiver, der kunne være i forbindelse med det radikale venstre, blev jeg noget forbavset, da minis-teren sagde, at noget af det var sagt i blomstersprog, og at udtalelsen ikke var særlig genial; han sagde også, at han til en vis grad savnede baggrund; han havde ikke talt med sit parti i forvejen o. s. v.

Hvis jeg havde vidst det i forvejen, havde jeg vel ikke stillet spørgsmålet, for det, der lå til grund for mit spørgsmål, var, at jeg troede, at statsministeren ved at fremsætte denne udtalelse gav udtryk for noget, der havde ligget dybt i hans sjæl og tanke igennem lange tider. (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Hvad sagde jeg da?). Ja, nu har jeg ikke citatet, men den højtærede statsminister sagde noget i retning af, at han ikke i øjeblikket kunne sige, hvorvidt det ansvarsbevidste samarbejde, der har været med det radikale venstre på det økonomiske område, rummede perspektiver. Det er ikke helt ordret . . . (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Det sagde jeg ikke!).

Formanden: Jeg henstiller, at man undgår afbrydelser.

Erik Eriksen: Jeg må holde på, at minis-teren pegede på spørgsmålet om, hvorvidt der var perspektiver her, men han sagde også, at det ikke kunne besvares endnu. Så var det, jeg spurgte, om der var en mulig-

hed for, at det radikale venstre blev rege-ringspartner, og jeg bemærkede, at det kunne eller ville statsministeren ikke svare på. Jeg har også bemærket, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ikke svarede på det — udover en bemærkning om, at hans parti var suverænt. Det vil jeg rigtignok også håbe i denne situation; men det, der har interesse, er altså dette, at statsministeren på det foreliggende grundlag endnu ikke kan svare på mit spørgsmål, fordi han endnu ikke har drøftet sagen med sit parti, som den højtærede minister sagde.

Når forholdene ligger således, må vi jo vente og se, hvad der kan komme ud af det, men jeg gentager, at det vil forbavse mig meget, om det radikale venstre kan gå ind i den nuværende regering med det syn, det har på Atlantpolitik og forsvarspolitik, og det vil forbavse mig meget, om den socialdemokratiske regering kan modtage det, sålænge det radikale venstre står fast på det forsvarspolitiske og mellemfolkelige syn, der præger partiets arbejde. Jeg vil se det, før jeg tror det, at den højtærede statsminister f. eks. skulle kunne vælge sig en radikal udenrigsminister eller en radikal forsvarsminister.

Statsministeren gjorde vedrørende Klaks-vigsagen opmærksom på, at udtalelsen om de „rimelige grænser“ — altså, jeg havde taget afstand fra statsminister Hans Hed-tofts udtalelse om at yde hjælp og støtte indenfor rimelige grænser — var taget fra en tale, som statsminister Hans Hedtoft havde holdt her i salen. Det kan jeg ikke svare på; jeg har ikke haft tid til at slå det efter; det er muligt, at jeg har været uop-mærksom; men jeg vil gerne sige, at det, jeg hæftede mig ved, og det, der skal fast-slås, er dette, at der ikke fra den tidligere regerings side ved løftet om hjælp til de lovlige myndigheder på Færøerne har været nogen grænse, således som man her kan få indtrykket af det ved at læse ordene „rime-lige grænser“.

Man må ikke glemme, at statsminister Hans Hedtofts svar til mig gik ud på en beklagelse af, at regeringen ventede så længe med at gribe ind, og senere, da jeg fremdrog sagen, gjorde jeg opmærksom på, at nu var der jo bedt om det. Derfor har jeg fremdeles det syn — det sagde jeg også i formiddags — at man havde ventet for